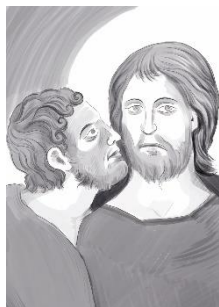

„Én mondtam: istenek vagytok.” Jn: 10,31–42

10. Árulás nélkül nincs megigazulás

Császári Birodalmi Televízió (CSTV) Délutáni fő hírfolyam

33. március 19-e, csütörtök

A birodalom zsidó lakosságú, Heródes fejedelem negyedes uralkodása alatt álló tartományának külön híreivel jelentkezünk. (Heródes nem a nagy Heródesként ismert király, hanem annak egyik fia a négy közül.) A könnyebb tájékozódás okán közöljük a Tisztelt Nézőkkel, hogy ez a terület nagyjából akkora, mint Magyarországon a mai Dunántúl, 2000 körül. A 33-ban Heródes uralma alatt álló területet, a többi három uralkodó fennhatósága alatt álló területtel együtt, kétezer év múlva Izrael államnak fogják nevezni.

Híreink előtt az időjárásról:

Ma száraz, meleg, derült idő lesz. Felhőket és egy lokális zivatart, esteleg szupercellává is fejlődő száraz porvihart majd csak péntek három óra körüli időre jeleznek az ókori, nem létező műholdak az előzetes felvételeiken. A templom függőnye is ép még.

Hírmagyarázat:

A híradás háttérének megvilágítására szerkesztőségünk az alábbi részmagyarázatot tartja szükségesnek a hírfolyamba ékelni: a függöny kérdésköre. Az egész zsidó hatalmi területen egyetlen templom van csak, és ez ekkor még áll Jeruzsálemben. A függöny azt a templomi legfelsőbb szentélyt, a Szentek Szentjét takarja, ahol a frigyládát és a kőtáblákat őrzik. A főpap is csak egy évben egyszer, egyedül, fehér, az egész testét takaró ruhában, külön rituálé keretében léphet be mögé. A függöny elrepedése, a valóságtól függetlenül filozófiai üzentként is jelentős. Ebben a pillanatban „vált jogilag” az Ószövetség az Újszövetségre, bár csak későbbi katolikus olvasatban, mert az Ószövetséget senki sem hatálytalanította. Képletesen azt mondhatnánk, hogy az Úr, bármit is tartunk felőle, most már két pórázt tart az eddigi egy helyett. „Életem pórázat tartod, de téged bilincsel a vége.” (Babits Mihály: *Engesztelő ajándék*)

A birodalom zsidó népessége a peszah, a kenyér ünnepe előtt van néhány nappal. Ez az ünnep a széder est, melyet több ezre éve ül minden évben a zsidó lakosság. Az est emlékezés az Egyiptomból történő sikeres kivonulásra. Ezt az estet az akkor még nem létező katolikus világ utolsó vacsoraként fogja tisztelni. A zsidóság azóta napjainkig több ezer ilyen vacsorát tarott már. Évente egyet-egyet, és minden jel szerint tartani is fog. A vacsora üzenete, lényegi tartalma nem csak adásunk jóvoltából, de „fogható lesz” kétezer év múlva is, már a világ teljes területén, melyet majd később, a földgolyóval

azonosítanak. Mi még, adásunk időpontjában, nem tudjuk biztosan, hogy közelítőleg gömb alakú a Föld, bár ókori mérnökök közül sokan állítják. A tudományos vita nagyjából olyan szinten áll, ebben a kérdésben, mint 2018-ban az ősrobbanás elmélete fog majd állni, de ezt mi még nem tudjuk. Híradónk véget ért, köszönjük megtisztelő figyelmüket.

Az utolsó vacsora, a széder, az emlékest ülésrendje pontos, a vallás által szigorúan előírt rendhez volt kötve. A széder tál ma is használatos, benne – inkább rajta - jelképes ételek vannak, melyek csak jelképes étkezésre elegendőek. (Amint a katolicizmusban az ostya egyik megközelítése is jelképes étkezés-ként értelmezhető, más értelmezések mellett.) A tál, amibe mártogatni lehet, ha csak egy van belőle, nem érhető el minden vacsorázó számára, éppen a kötött ülésrend, az asztal formája miatt, tehát minimum két tálnak kell az asztalon lennie, ehhez egészen pontos információkat tudnak adni a témában járatos kutatók. Ezeknek a tálaknak a tartalma – sok más étrendet is tarthat, de olyan ma is ismert fűszeres, erjesztett saftos halragu lehetett (talán így nem teljesen szakszerűtlen az étel körül írása), amelyet ma is készítenek, és szívesen fogyasztanak a zsidó kultúrában. Az mégis elgondolkodtató, ha 13 felnőtt ember együtt küzd valamiért három évig, akkor miért is a tálba mártás gyermekjele miatt kap a társaság megbizonyosodást az „árulóról”? Aztán maga a szöveg is kérdéses tartalmú: „Aki együtt márt velem a tálba...” mondja Jézus... Ez után ki az, aki vele együtt márt a tálba? A két tál miatt még lehet kettőjüknek közös tálja, de biztosan nem mártana akkor a leendő áruló, amikor a mestere. A profi, az „áruló” ilyen hibát nem követ el, hacsak nem egy előre koreografált eseménysor bevezetéseként, már eleve meg nem állapodott az áruló és az általa elárulni szándékozott. Erről, az apokrifekben található egyértelmű utalás. Tudjuk, az apokrif = a nép elől eltitkolandó. Ilyen adatok után nem csoda, hogy nem kanonizált ez a szövegrész sem.

Judás „árulása” az előfeltétele a feltámadásnak. Ezért aztán erősen bajban van a velem együtt korosodó értékrendem, mely az általános iskolás hittanórák óta nem hagy nyugodni, hogy miért is áruló ez a mélységesen hívő, a bugyuta csóllátó világ elutasítását magára vevő profi tanítvány azért, amit tett? Miért nem a többiek közül tette valaki? Nem jellemezném a többieket, mert a magánvéleményem nem tekinthető objektívnek és legkevesbé sem szakszerűnek. Annyit azért mondanék, hogy a 12 apostol nem több, csak biodíszlet a hároméves küldetésben. Egyiket, másikat megismerhetjük kicsit jobban is. Az „áruláshoz” én sem választottam volna egyiket sem.... Bár azt érzem, hogy Jézusnak az én egyetértésemre nem volt, és nincsen szüksége. A furcsa, áruló csók, végigleni a történelmet.

Bennem óhatatlanul a szocializmust keltik életre,

a közelmúltbeli brezsnyevi csók cseng vissza az emlékeimben.

Igaz, akkor, kétezer évvel ezelőtt, az elfogandót kellett biztosan azonosítani. Most a biztosan gúzsba kötöttet kellett üdvözölni. Akkor is sötét volt, és volt ott még tizenkettő hasonló gyanús ember a fák alatt. Senki sem ismerte a célszemélyt, az elfogására küldöttek közül. Most is sötét volt, csak nem fizikálisan, hanem politikailag. Kellott akkor 30 ezüst Júdásnak? Nem hiszem. A 30 ezüst akkor egy rabszolga ára volt. Ha innen nézem, a fizetség az „áruval” arányos. Ha Júdást kizárólag mint zelóta vezért vizsgálom, akkor sem a pénz kellett. Jézus miatt ő is és a zelóta sejtek többsége elveszítette az inkognitóját a római hatóságok előtt. A háttérben nyilván egyfajta vádalku húzódozott meg, amely sokkal többet ért, mint a 30 ezüst. Vádalku a rómaiakkal, 30 ezüstpénz a szanhedrintől, mert ők a zelótákat mint saját népük ellenállóit – még minden egyéb társadalmi egyet nem értés mellett is – mégiscsak respektálták. Amit nem értek el a kollaboránsokkal a római hatóságok, azt a hároméves közszerreplést kikényszerítő politikai tevékenység megtette. Júdás a saját embereit, vele együtt a zsidó ellenállás radikális magját próbálta menteni akkor, amikor tudta, hogy egy előre koreografált eseménysorban segít a mesterének, közben pedig mentett mindenkit, akit csak lehetett és tudott. Azt is tudta, hogy ezzel a zsidó ellenállás fő ütőerejét kockáztatja. Kemény morális kitartás kellett a Mester mellett mind-ezek ismeretében.

Ez látszik borulni akkor, amikor Jézus meghal a kereszten. Júdás „kicsiny hitűségének” vádja addig igaz, még a Biblia is tényként írja le, a teljesen szakszerűtlen diagnózisra alapozva a halált. Ugyanúgy tényként írja le, mint Mária szüzességét, mint Jerikó lerombolását és mint az általa másképp értelmezhetetlen feltámadást. Ez viszont a gondolkodó mai embernek nem kell, hogy pusztán tarthatatlan gyermekded történetek szajkózásához vezessen kizárólag. A Krisztuskövető világ egy képzetlen, roszszul látó centurio „diagnózisára” hivatkozva hull térdre minden nagypénteken. Mi történik egy halál diagnózisa során ma? Gondolják végig a mai procedúrát az egészségügyben, és állítsák mellé ezt az ad hoc kijelentést ott a kereszt alatt. Ez is, a no comment-kategória számomra, 2000 év utáni ismereti szinten.

Az ítélet, mely a halálhoz – vagy inkább „halálhoz” – vezetett, sehogyan sem lehet halálos, ha zsidó hatóságok ítélik el Jézust. Három évvel azelőtt a császár hozott egy olyan rendeletet, hogy halálos ítéletet csak a római hatóságok hozhatnak, a római joggyakorlat figyelembevételével az egész birodalom területén. A szanhedrin javaslatot tehet. Ezt megteszi, de az ő jogcímük a római törvények szerint nem büntetendő, tehát új jogcímet kell kitalálni, mely nincsen szöges ellentétben az addigi zsidó váddal.

Heródes elzárkózik az ítélettől, és mivel Jézus nem akar neki csodát mutatni, dühösen visszaküldi Pilátushoz. Jézusnak a hatóságokkal való együttműködése az elfogatás után teljesen megszűnt, illetve el sem kezdődött. Az elfogatás szükséges volt, a valláspolitikai küldetés beteljesítéséhez, a továbbiak már nem voltak koreografálva a keresztre feszítésig, hiszen mindenki nem volt korrumpálható. Igaz,

mindenkit nem, de sokakat mégis le kellett fizetni, amint az a későbbiekben kiderül. Ez a szakasz, az ítélet és az ítélet végrehajtásnak ez a része a római jog tehetetlenségi nyomatéka folytán végig kellett, hogy menjen. Nem volt értelme semmiféle együttműködésnek, ha az eredeti terv szerint kellett a megigazulásig eljutni.

Pilátus még három embert tartott fogva. A két „latort” és Barabást, a „gyilkost”. A „latrok” útonállóként vonultak be a köztudatba a Biblia ferdítése okán. Igaz, ők nem törvényes utat követtek, ők vámjogbérleti szerződéssel a kereskedőket fosztogatták, azaz a vám ürügyén sokkal többet vettek el a kereskedőktől, mint azt az éppen hatályos jogszabályok előírták. A többletet eltették. A gyengék mellé szoktam mindig állni... A két „lator” csak a nem zsidó kereskedőket „vámolta túl” egyes adatok szerint. Ezért a saját népükönél nem volt velük szemben különösebb ellenérzés. Barabás a zelóták egyik legkeményebb embere. Kérdés számomra, hogy egy zsidó hazafi, aki az elnyomók ellen szervez, vezet és sikeresen kivitelez terrorakciókat, az egyszerűen csak gyilkosnak nevezhető-e? Nyilván nem. Barabás nagyon népszerű volt a saját népe körében, hiszen egy világbirodalom elnyomó gépezete ellen sikeres akciókat tudhatott a magáénak. A rómaiak szemszögéből persze bűnöző. Jézusnak, római szemszögéből nincsen bűne. Peszah előtt, a helytartónak jogában áll az akkor éppen fogva tartottak közül egynek amnesztiát adni. Pilátus erre a joggyakorlatra épített. Ha mind a négy embert kiállítja a nép elé, akkor az amnesztia¹³⁹ okán, 25%-ra csökken a bűntelen Jézus elengedésének esélye. Senki sem tudja, legalábbis elfogadható, általam ismert, biztos szakvélemény nincsen arról, hogy a két „lator” hol van ekkor. Pilátus csak két embert állít ki a nép elé, ezzel 50% -ra növelve Jézus elengedésének esélyét, mert ő nem talál semmilyen okot a kivégzésére. Barabás népszerűsége azonban áthúzza a számítását. A nép nem azt a néptanítót választja, aki csak ellentéteket szított, aki az Isten szavát kérdőjelzete meg, és tanította esetenként épp az ellenkezőjét, mint amit a Tóra tanított. A nép a hőst, a forradalmárt választja amnesztiára, már csak azért is, mert egy profi zelóta vezetőt kap vissza. Szegény Barabásnak azért kellett gyilkosnak és nagyon rossznak lennie egyrészt, hogy kiderüljön újból és sokadszor a zsidó nép gonoszsága, a népé, amelyik erkölcstelenségében a bűnt el akarja szabad lábon látni, nem a bűntelen Jézust. Jézus ettől avanszá¹⁴⁰ a mennyei erkölcsi magaslatokba. Persze, ha megengedjük magunknak – nem először – a gondolkodás luxusát és a kételkedés jogát, akkor minden olyan okfejtés, mely Jézus bűntelenségét erősíti, bizonyítja, egyben a keresztre akasztástól is távolítja ezzel az eredeti elgondolást, s a kereszthalál tényét teszi egyre bizonytalanabbá. Ha elfogadom azt az állítást, hogy a megváltónak meg kellett halnia a kereszten, aztán feltámadnia, akkor minden olyan okfejtés, ami ezt a célt nehezíti, katolicizmus-, vallás- és Jézusellenes. Mindazok a tényezők, amelyek egyre kikerülhetetlenebbé teszik a kivégzés tényét, egyre inkább Jézus megigazulásának forrásaivá válnak, tehát a gonoszság nyomait sem lehet rájuk oktrojálni¹⁴¹. A továbbiak váljanak mások, véleményem szerint, teljesen fölösleges időtöltésévé. Ebből következik Júdás kizárólag pozitív kulcsszerepe a folyamatban. Ha nincs Júdás, nincs megigazulás. Ehhez csak igazán hívő, politikailag elkötelezett profit kellett Jézusnak maga mellé állítani. Az örökké ingadozó péterek és hasonlók, gondoljuk el, mit kotyvasztottak volna ki a küldetésből, a halász-IQ-val? Júdás a profi, megértette a filozófiai és politikai célt, ismerte az akció minden részletét, tudta a saját szerepét, pontosan ismerte a saját szerepének időpontjait, annak súlyát, és a zsidó hatóságok figyelmének elaltatását is figyelembe vette. Júdás, a profi félkatonai szervezet vezetője hideg fejjel, maximális fegyelemmel végrehajtotta a parancsot. Igen, amikor úgy látszott, hogy nem sikerült, akkor magába roskadt. Ki nem tette volna ezt? Igaz, ha úgy 48 órát még bírt volna várni, akkor ma ő lenne az apostolok etikai *megítéltetésének csúcspontján*. *Jézus jóslata ez ügyben, szintén csak az apokrifekben olvasható:*

„Ismerlek Téged, és tudom, honnan jöttél. Nem vagyok méltó, hogy kiejtsem annak a nevének, aki Téged küldött.” (Mondja Júdás – a szerző megjegyzése.)

„A hiányos szövegből arra lehet következtetni, hogy Jézusnak ezt kell nyilvánvalóvá tennie: van valami rejtett isteni az emberben. Mindehhez azonban az szükséges, hogy Jézus megszabaduljon az őt körülölelő emberi testtől. Ennek feláldozása Júdás feladata. Az irat szerint Júdás engedelmeskedett Jézusnak, amikor elárulta őt, és ezzel Jézust küldetésének teljesítésében segítette. Júdást áruló helyett hősként írja le, aki a legkedveltebb tanítványa volt, szemben a bibliai evangéliumokkal, melyek Jánost nevezik meg a legszeretettebb tanítványának.”

Ez a szövegrész a gnoszticizmus¹⁴² „bűnét” mutatja, mely a kanonizált, azaz hivatalossá, elfogadottá tett szövegrészek helyett valami teljesen mást állít Júdásról.

Júdás evangéliumában Jézus ezt mondja neki: „Pillants fel az égre, nézd a felhőt, melyből fény árad, és körülötte a csillagokat... Tiéd a csillag, amely a többi előtt jár.”

Ma már, mintha nyiladozna az emberek értelme, de Júdás legfényesebben ragyogó csillagának még várnia kell, mire a zenitre kerül. Ép értékrendű emberek számára már azért látható az „égbolton”.

Az árulás mikéntje is elgondolkodtató, miért kell elárulni a nagyhírű, mindenütt ismert tanítót, akit a népből egyre többen követnek? Ezt sugallja a Biblia kimondva és kimondatlanul. Az elfogással megbízott kommandó nem ismeri, nekik egyértelmű parancs, jel kell az akció közben, nem lehet bizonytalanok, az igazi célszemélyt kell elfogni. Ha mégsem sikerülne, az olyan biztonságpolitikai baklövés lenne, mely akár Pilátus székébe is kerülhet. Ezért biztosra kell menni. Miért éppen csók? Erre számomra elfogadható magyarázatot még senki, semmiféle képzettséggel nem adott. Hangsúlyozom: elfogadhatót. Mert magyarázat nagy csokorral ismert, az ilyen-olyan okfejtések jóvoltából, melyeket, most nem elemeznék, hiszen a célhoz nem vezetnek közelebb.

Ő tehát Júdás, a legnagyobb „áruló” az „árulók” sorában, akiknek megvan a történetalakító szerepük. A második nagy „áruló” Tamás, aki azért még elérte a Szent Tamás „besorolást” szemben Júdással. Tamásnak a „bűne” dogmatikus katolikus értékelés szerint az, hogy nem hisz! Mármint nem hisz vakon. Az egész feltámadás utáni eseménysort is megkérdőjelezi Tamás renitens viselkedése. Egyrészt kiderül, hogy Jézus semmiféle zárt ajtón nem jött keresztül, azaz nincsen „csodálatos levitálás az anyagon keresztül”, csak egy találkozás. Ez a teljesen épeszűnek tűnő, reális szemléletű ember, egy másik sebeit érinti meg, és elsőként, és egyedül kimondja a Bibliában egy alkalommal az „Én Uram, én Istenem!” kifejezést, mondatot. Az, hogy Jézusnak szól-e vagy egy fohász az Örökkévalóhoz, azért, mert igen, Uram megbizonyosodtam, és milyen jó, hogy megtehettem, ez itt tényleg az én Mesterm, akiben hittem, és most itt áll előttem. Vagy Jézushoz szól-e konkrétan ez a kérdés? Persze megint csak a gondolkodó és a „hivatalos álláspontot” elfogadni nem akaró „eretnekeknek” van ezzel is gondjuk. De ha Jézusnak szól kizárólag Tamás mondata, akkor ő az egyetlen, aki ezt állítja Jézusról. A többi köntörfalazás a Bibliában „valóban” arról szól, hogy Jézus Isten fiaként lép fel a küldetése során. Ehhez valami hasonlót kell majd a keresztre írni bűnként vagy olyasmit, amit a római jog tud megtámadni, hogy a római koncepció per egyáltalán megálljon jogilag.

De tulajdonképpen mi is Tamás „bűne”? Annyi, hogy kell a megbizonyosodás, mert nem bigott vakhítű, mint a többiek. És itt most tudatosan nem tennék más jelzőket a kijelentés mellé, pedig kellene... Tamás az egyetlen értelmiségi apostol. Ezért veszélyes az értelmiség, mindig, minden hatalmi rendszer részére. Mindig visszakérdez, és ezzel a demagóg orákulumok tarthatatlanságára hívja fel a figyelmet még azelőtt, hogy azok a kívánt hatást a közlő részéről kifejtették volna. Jézusnak sem véletlenül vezet az első útja a kételkedőhöz. Már eddig is elég bizonytalanság keletkezett a csöppet sem titkolt gondolatai alapján az apostolok között. Más szerzők szerint, az egész kumráni¹⁴³ központú új vallási felfogást követők között is, melynek nem Jézus a központi személyisége – és ebbe most ne

menjünk bele –, de még így is elég nagy az egymást meg nem érteni akarás ebben az egyébként teljesen zárt és grammra mért szigorúságú előírások közt élő közösségben. Tamás a kételkedés csíráját hintette el, és együtt tudott működni továbbra is a mesterével. Júdás megtette a maximumot, de nem volt lelkereje, ha akarom hite, bevárni a megigazulást. Igaz, ő nem tudta, hogy ez mennyi idő múltán fog bekövetkezni, bár voltak viszonyszámai, de egyetlen egyszer sem látta ezt a gyakorlatban, csak Jézus látta Indiában, a guruk tevékenységében és talán gyakorolta (?) is. Júdás csak az elméletet ismerhette. Valóban, „ránézésre” túl jól sikerült a kereszthalál. A Biblia azt az egyetlen igazságot írja le, amelyet az adott kor konklúzióként¹⁴⁴. le tudott vonni. Ez maradt ránk. Kétezer év után ugyanazt a mesét ismételtetni, amint egy elakadt tű kattog egy régi fekete lemezen, kissé korszerűtlen. Mászt nem mondanék, nem akarok sértő lenni.

A harmadik „áruló” – nem is tudom, hogy idéző jelben írandó-e vagy sem. Egyáltalán áruló-e a szó igazi fogalma szerint? Ebben a kategóriában jelentéktelen személy. Amiért később közismertté válik, az a krisztianus csoportok egymás közötti, évszázadokig tartó könyörtelen belharcának az eredménye. Ez a hatalmi harc minden kritikus vagy értelmesen visszafogott nézetet kiirtott, a két demagóg vezéregyéniség mellett. Ők aztán ellenállás nélkül szálltak a Szent Péter bazilika homlokzatára, és merevedtek ott szoborrá. Amíg ők előbb szoborrá, addig elméletük mára már anakronisztikus¹⁴⁵. gondolatá merevedik az egyház sztereotípiáiban¹⁴⁶. A katolicizmus, minden – nem elhanyagolható – ereje sem elegendő ma már, hogy a folyamatos elvi, elméleti és etikai tévesztésnek ellent tudjon állni, a világ legextrémebb paranormális jelenségének a hitté emelni akarásában. Ki ő, aki szoborrá merevedett? Ő a halász, ő Péter. A folyamatosan elbukó, a mindent vakhittel és pillanatnyi lelkesedéssel megoldani akaró, akivel jól megfér a hiperintelligens, ugyanolyan demagóg Pál. Pál a szadduceus, tehát a papi felső osztály mindenképpen csúcsképzett tagja. Bizonyosan volt lova, de annak botladozása semmiféle kapcsolatban nem áll abban a döntésében, hogy a krisztianusok mellé állt. Sok-sok éves lelki viaskodásában érett krisztianussá, az ortodox demagóg zsidó. Nem azt állítottam, hogy minden ortodox zsidó egyben demagóg is! Csak jelezni szeretném, az ügyeletes „félreértőknek”, hogy ennek a lóbotlásnak annyi köze van a valósághoz, mint a templomi freskónak a Szentírás valós, filozófiai tartalmához. Pál tudja, hogy mivel szemben kell olyan eszmefuttatásokat helyezni, mint amilyeneket Jézus tett, ezért aztán nem véletlenül válik a főideológussá. Péter arroganciája és robbanékonysága mellett Pál intelligens, a Tórával szembeni érvelésével teszi kettőjüket nyerő párossá azokkal szemben, akik „csak” Jézust akarják követni, a Mester „mennymbemenetelét” következő évtizedekben. Ezért állítódik félre Jakab, Jézus féltestvére, ezért pocskondiázódik magdalai Mária, és ezért kell sürgősen mennybe emelni Máriát, az anyát, mert ő sem hajlandó önös érdekű politikai tőkét kovácsolni a többi követő rovására. Akik elfogadják a két hangadó – egy ideig – kimondatlan vezető szerepét, azok valóban elmennek a világ minden tájára tanítvánnyá tenni minden népet. A fő sorvonal ennyi.

Az egyik legismertebb péteri „botlás” Jézus megtagadása éjszaka, ami előtt a kakas kukorékol. A történet szerint Jézus visszaszól a „vezető szárról” már, hogy mielőtt a kakas kukorékol, te háromszor tagadsz meg engem. Talán nem egészen pontos az idézet, de a lényege ennyi. Ez is azon „csodák” egyike, mely a Messiás előre-mindent-látását, isteni képességeit volna hivatva bizonyítani. A valóságban mi történik? Jézust elvezetik, Péter ott marad az emberek közt, és kényszerűen beszédbe elegyedik egyikkel-másikkal. A beszélt hébertől erősen eltérő tájszólása azonnal gyanússá teszi. Egyre többen mondogatják, hogy ő is az egyébként csöppet sem népszerű, felforgató Jézuskövetők egyike. A lincshangulat megelőzésére bizonygatja, hogy ő nem, ő nem tartozott Jézushoz, még csak nem is ismeri. Háromszor vagy többször? Lényegtelen. Megteszi, hiszen törvényszerűen következik a helyzetből. És nem kell ahhoz látnoknak lenni, hogy tudjuk, a kakasok akkor is hajnalban fognak kukorékolni, a beszélgetés pedig előbb zajlik le, kiszámítható módon. Ez is legalább akkora „csoda”, mint a

fémkazetta megolvadása. A többi csodát elemezzék azok a szakemberek, akik ezt már részben megtették.